

«Άγιοι Κολληβάδες»

υπό π. Νικόλαου Αιμαρά Dr.Jur.
Βαρδακουρά 47, πάρ. 3, 30300 Νάυπακτος
τηλ.: 26340-31805
Σεπτέμβριος 2006

**Μία Πίστις, Εἷς Κύριος, Ἐν Βάπτισμα, τό τῆς
Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς
Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας!**

(Από εισήγησιν σέ ἡμερίδα υπέρ τῆς διωκομένης
Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου στήν Παιανίαν)

**" Ἐπίστευσεν Ἀβραάμ τῷ Θεῷ καί
ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην." ¹**

Μόνον ἐπίστευσεν ὁ Ἀβραάμ καί δέν
ἔκανε τίποτε ἄλλο;

Τόσες εἶναι οἱ δοκιμασίες στόν βίο του,
ὅπως ἀναφέρει ἡ Γένεσις, πού τείνουν νά
θεωρηθοῦν ἀπίστευτες καί γιά καμμία ἀπ' αὐτές
δέν εὐαρεστήθηκε ὁ Θεός ὅσο γιά τήν πίστη του;

"Ἐπίστευσε", λέγει, καί **ὁ Ἀπόστολος
Παῦλος** τό τονίζει ἰδιαίτερα.

Φυσικά ὄλες οἱ δοκιμασίες ἦσαν
ἐπακόλουθες τῆς Πίστεως. Πάντως γιά νά
τηρήσει ἀπόλυτα τήν Πίστη, ἀρνήθηκε τά πάντα
καί τά θυσιάσε. Αὐτή ἀκριβῶς ἡ Πίστις ἦταν τό
κεφάλαιο ὄλων τῶν ἐνεργειῶν του.

Ἐμεῖς πιστεύουμε στό Χριστόν μας, ὄχι
μόνον στήν Θεοπρεπῆ Του μεγαλωσύνη καί σέ
ὄλα τά ἄλλα δόγματα τῆς Πίστεώς μας, ἀλλά καί
στίς θείες Του ἐντολές. **Οἱ ἐντολές ὁμως καθ'
ἑαυτές δέν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν, ἂν δέν
ἐκτελεστοῦν ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ.**

Μήπως δέν υπῆρξαν καί πρίν, καί τώρα
ὑπάρχουν, ἀλλά καί στό μέλλον θά ὑπάρχουν
δικαιοπραγίες στόν κόσμο; Ποιός κέρδισε τίποτε
ἀπό αὐτές, ἂν δέν ἔγιναν ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου
τοῦ Θεοῦ καί μόνον γι' Αὐτόν;

**"Ἄρα ὄχι ἡ πρᾶξις τῶν ἐντολῶν, ἀλλά ἡ
Πίστις στόν Θεόν, γιά χάρη τοῦ Ὁποίου
ἀπεφάσισε κάποιος καί ἐνήργησε, τιμᾶται καί
βραβεύεται.**

Ἄν ὁ Θεός δέν ἔχει χρεία τῶν ἀγαθῶν
μας², καί τό θέμα τῆς σωτηρίας μας δέν εἶναι
συναλλαγή, ἀλλά χάρις³ καί δωρεά, τότε τί
λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἀπό τήν ἀνθρώπινη ἐνέργεια
ἐκτός τῆς Πίστεως;

Δικαίως, λοιπόν, κατελόγισε στήν Πίστη
τήν δικαίωση πάντων τῶν Ἁγίων καί ὄχι στά ἔργα
τους⁴ τά ὅποια καί αὐτά ἡ Πίστις ἐτελείωσε.

Πιστεύοντας στήν ἀρχή, ξεκινᾶμε ὑποτα-
σόμενοι στό Ἅγιο θέλημά Του καί στήν πορεία τῆς
εἰς Αὐτόν ὑπακοῆς "φυλάττομεν ὁδούς σκληράς",
κατά τόν Δαυίδ.

Ὁ Κύριος, ὁμως, μᾶς πληροφορεῖ: "ὅταν
ποιήσητε πάντα τά διαταχθέντα ὑμῖν, εἶπατε ὅτι
δοῦλοι ἀχρεῖοι ἐσμέν καί ὁ ὠφείλομεν ποιῆσαι
πεποιήκαμεν". Μᾶς διδάσκει ὁ Κύριός μας ὅτι αἰτία
τῆς σωτηρίας δέν εἶναι ἡ ποσότητα καί ἡ
ποιότητα τῶν ἔργων, τά ὅποια εἶναι ἀπλῶς
καθηκόν, ἀλλά ὅτι ἡ Πίστις μένει εἰς τόν αἰῶνα, καί
ὁ Κύριός μας πάλιν ἐπαινεῖ τήν Πίστη λέγοντας
"εὖ δοῦλε ἀγαθέ καί **πιστέ**". Ὁ **ἄββᾶς Μᾶρκος**
ἀναφέρει⁵, ὅτι **ὁ Κύριος θά ἀνταποδώσει ἀκριβῶς
κατά τήν Πίστη ἢ ἀπιστία ἐκάστου.**

Ξεκινήσαμε διά τῆς Πίστεως καί βάσει
αὐτῆς βαδίζουμε στό πνευματικό μας στάδιο. Ὁ
διάβολος πολεμῶντας καί ἀνθιστάμενος, προσπα-
θεῖ νά μᾶς στερήσει τήν ἐπαγγελία τοῦ "εὖ δοῦλε
πιστέ" καί νά μᾶς καταστήσει στό μέρος τοῦ
διχοτομηθέντος καί μετά ἀπίστων τεθέντος⁶.

Τό κλειδί τῶν μυστηρίων εἶναι ἡ Πίστις
καί αὐτήν ἀπαίτησε ὁ Χριστός μας ὡς ἀντίκρουσμα
ἀπό ὄλους πού ζήτησαν τίς δωρεές Του. Στήν
γενική πρόσκληση ὄλων τῶν ἀνθρώπων ἀπαίτησε
Πίστη, ἂν καί ἡ Πίστις συνεπάγεται καί νομοθεσία
καί ὑπακοή. Καί ὅταν κατά μέρος ζητοῦσαν
χάρισμα ἀπ' Αὐτόν, ἀπαντοῦσε, "εἰ δύνασαι
πιστεῦσαι" καί ἐπιβεβαίωσε "πάντα δυνατά τῷ
πιστεύοντι". Ὅσοι πετύχαιναν ἀμέσως στήν
πράκτικη καί στήν ἀνάγκη πού ζητοῦσαν
ἀπάντηση, Ἐκεῖνος τοῦς ἐπαινοῦσε λέγοντας,
"θάρσει" τέκνον, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε". Ὅσοι
προσῆρχοντο κατηρτισμένοι στήν θερμή Πίστη
πρός τήν Θεοπρεπῆ Του μεγαλωσύνη, Αὐτός μέ
θαυμασμό τοῦς ἀπεκάλυπτε "οὐδέ ἐν τῷ Ἰσραὴλ
τοσαύτην πίστιν εὔρον". Καί ἄλλοι λέγει, "ἰδὼν τήν
πίστιν αὐτῶν, λέγει τῷ παραλυτικῷ..." Καί γενικά
ὄλη ἡ Ἱερά Ἀποκάλυψις μαρτυρεῖ ὅτι ἡ Πίστις εἶναι
τό μέσον, διά τοῦ ὁποίου μεταδίδονται τά θεῖα
χαρίσματα καί ἐρμηνεύονται τά μυστήρια!

Γιά τοῦς Ὁρθοδόξους ὑπάρχει μία Πίστις,
Εἷς Κύριος, Ἐν Βάπτισμα, τό τῆς Μιᾶς, Ἁγίας,
Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας!

**Ὅ,τι πάντοτε, παντοῦ καί ὑπό πάντων
ἐπιστεύθη,** ἀποτελεῖ τήν βάση τῆς Πίστεως καί τό
γνώρισμα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας κατά τόν
Ἅγιον Βικέντιον Λειρίνης.

Ὅ,τι παρεκκλίνει ἀπό τό καθολικό δόγμα
δέν εἶναι τῆς Ἐκκλησίας.

¹ Γαλ. 3, 6.

² Ψαλμ. 15, 2.

³ Ἐφ. 2, 5.

⁴ Ρωμ. 5, 1.

⁵ στόν Πνευματικό Νόμο, κεφ. 22

⁶ Λουκ. 12, 46.

**Ὁ Οἰκουμενισμός ὡς ἀνατροπή
τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως**

Ἡ σύγχρονος κηρυσσομένη καί ἐφαρμοζομένη στήν πράξη κακοδοξία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ⁷ εἶναι λεγεῶν αἵρέσεων κατά τόν Ἅγιον Ἰουστῖνον τόν Πόποβιτς.

**Εἶναι ἀνατροπή τοῦ Χριστολογικοῦ δόγματος,
κατάλυσις τῆς Πίστεως εἰς τόν Χριστόν
καί τοῦ ἔργου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς Ἐκκλησίας,**

εἶναι ἀναίρεσις τῆς Θείας ἐνανρωπήσεως καί τῆς σωτηριώδους Οἰκονομίας.

Εἶναι ἀθεωτάτη αἵρεσις.

Τό Νέον Ἡμερολόγιον διέσπασε τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας μας καί ὁ Οἰκουμενισμός διαρρηγνύει τά θεμέλια τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας ὑποστάσεως ὡς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τό Νέον Ἡμερολόγιον ἐπεβλήθη μέ διωγμούς, μέ ἀποσηματισμούς ἱερέων, μέ φυλακίσεις, μέ βασανιστήρια, μέ κατεδαφίσεις ἱερῶν Ναῶν, μέ βεβήλωση τῶν Ἁγίων Μυστηρίων...

⁷ Ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἔφτασε νά δεχθεῖ καί Μωαμεθανή! - (Ἀγγλικανούς σέ ἄλλη περίπτωση) - ὡς ἀνάδοχο σέ ὀρθόδοξη βάπτισι. Μεταδίδει τά Μυστήρια στούς Λατίνους, ὅπως ἔκανε στή Ραβένα, τακτική πού ἀκολουθοῦσε καί ὁ τυμπαναῖος-ἀποστάτης Ἀθηνάγορας, κατά τό ἀπομαγνητοφωνημένο κείμενο τοῦ π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ πού δημοσίευσε στόν "Ὁρθόδοξο Τύπο".

Ὁ κ. Χριστόδουλος ἔφερε τό δικέρατο θηρίο στήν Ἑλλάδα καί ἐτοιμάζεται πάλι νά προσκυνήσει καί τόν νέον ἀντίχριστο, κατά τόν Ἅγιο Κοσμά τόν Αἰτωλό, παρά τίς ἀντιρροήσεις πολλῶν ἱεραρχῶν!

Στήν Ἀντιόχεια ἐνώθησαν οἱ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ἀντιοχείας πλήρως μέ τούς Μονοφυσίτες. Βλ. ἐγκύκλιο τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας στό "Ὅταν οἱ φύλακες προδίδουν", γ' ἀπάντησι στήν Ἱερά Μονή Γρηγορίου. Τό ἴδιο γίνεται καί στό Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας ὡς πρός τό Μυστήριον τοῦ γάμου. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Φινλανδίας ἀκολουθεῖ καί τό Παπικόν πασχάλιον, καί σέ ἄλλες τοπικές Ὁρθόδοξες ἐνορίες ἀκολουθοῦν τό φράγκικο πασχάλιον, ὅπως σημειώνει ὁ Κάλλιστος Ware. Συμπροσενγές, καί οὐνιτικά συλλεΐτουργα κ. Βαρθολομαίου καί λοιπῶν πατριαρχικῶν εἶναι πλέον σύνηθες φαινόμενο, στίς ἐκκλησίες τοῦ ἐξωτερικοῦ κυρίως... Ἡ ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος συμμετέχει στό Παγκόσμιο Συμβούλιο τοῦ Σατανᾶ μαζί μέ τούς βλασφημικούς Προτεστάντες, ἐκ τῶν ὁποίων πολλοί εἶναι ἀντιτριαδιστές(!) ἄλλοι ἀρνοῦνται τήν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ μας, ἄλλοι χειροτονοῦν ὁμοφυλόφιλους καί παστορίνες! Μέ παστορίνες συμπροσεύχεται καί ὁ κ. Βαρθολομαῖος... Ὁ Θεόκτιστος Ρουμανίας συλλειτουργεῖ οὐνιτικά ἐν πλήρει ἀμφιέσει μετά τοῦ Πάπα. Στό Σαμπεζῦ καί στό Μπαλαμάντ προδόθηκε ἡ Ὁρθόδοξη Πίστις... Τί ἄλλο μένει νά ἀθετηθεῖ καί νά ἀνατραπεῖ;

Μέ τό αἷμα τους ἐπισφράγισαν οἱ Πατέρες μας τήν Ἁγίαν Πίστιν μας, τηροῦντες τό **"Στήκετε καί κρατεῖτε τās Παραδόσεις"**.

Γιαυτό προτιμᾶμε νά συντασσόμαστε μέ τούς φτωχοῦς καί διωκομένους γιά τήν Ἁγίαν Πίστιν, ὅπως μᾶς δίδαξεν ὁ Θεόπτης Μωυσῆς, παρά νά διαβιοῦμε στά παλάτια τῶν Φαραῶν!...

Νά τούς δίνουμε ἐλπίδα.

Νά τούς στηρίζουμε στήν ἀπαξ τοῖς Ἁγίοις παραδοθεῖσαν Πίστιν, πού ἀκολούθησαν μέ μύριες θυσίες πρῶτοι ἐκεῖνοι.

Γιαυτό καί οἱ Πατέρες μας καί ἡ Ἁγία Ὁρθοδοξία μας τιμᾶ καί ἐπαινεῖ ἐκείνους πού διακόπτουν τήν κοινωνία μέ τήν αἵρεση, καθ' ὅτι **"οὐ σχίσματι τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον ἀλλά σχισμάτων καί μερισμῶν τήν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι"**.⁸

Καί δέν εἶναι δυνατόν ἀπό τήν μιά μεριά νά δίνει ἡ Ἐκκλησία τήν δυνατότητα διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου καί ἀπό τήν ἄλλη νά ἀναγνωρίζει τήν δυνατότητα στούς διοικοῦντες νά ἐφαρμόζουν διωκτικά μέτρα ἐναντίον τῶν ἀποτειχιζομένων καί νά ἀναγνωρίζει παρόμοιες ἐνέργειες, ὅπως συμβαίνει μέ τούς ἀγωνιζομένους Πατέρες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου!

Ὁ πολὺς Ἀμβρόσιος Ἐλευθερουπόλεως ἔγραφε στόν "Ὁρθόδοξο Τύπο" στίς 15 Ἀπριλίου, τό 1971:

"ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ζωῇ καί ἱστορίᾳ ἡ εὐθυξία τῶν Ὁρθοδόξων συνειδήσεων ὀδήγησεν εἰς διακοπὴν μνημοσύνου ὄχι μόνον πρό Συνοδικῆς καταδίκης τοῦ ἐνόχου, ἀλλά καί πρό τῆς διὰ ρητοῦ Κανόνος παροχῆς τοιοῦτου δικαιώματος. Ἀναφέρω μίαν συγκεκριμένην περίπτωσιν. Ὅταν ὁ Κωνσταντινουπόλεως Νεστόριος ἀπέρριψεν τόν ὄρον "Θεοτόκος" πολλοί τῶν ὑπ' αὐτόν κληρικῶν ἔπαυσαν ἀμέσως τό μνημόσυνόν του, καίτοι ἀκόμη οὔτε ὁ Νεστόριος εἶχε δικασθῆ, οὔτε ὁ ὄρος αὐτός εἶχε δογματισθῆ δι' ἐπισήμου Συνοδικῆς ἀπο-φάσεως, οὔτε κἂν ὑπῆρχε ὁ 15ος Κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου, ὁ δίδων τό δικαίωμα τῆς παύσεως τοῦ μνημοσύνου διὰ κηρυσσόμενα αἰρετικά φρονήματα. Οἱ κληρικοί οὗτοι κατεδικάσθησαν συνοδικῶς ὑπὸ τοῦ Νεστορίου, ὡς ἀντικανονικῶς ἐνεργήσαντες. Τί συνέβη μετά ταῦτα; Πρῶτον: Ὁ Ἅγιος Κύριλλος καί ὁλόκληρος ἡ Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας, (βλ. τās πρός Νεστόριον ἐπιστολάς), ἠγνόησαν τελείως τήν καταδίκην τῶν ἐν λόγῳ κληρικῶν, ἐπήνεσαν αὐτούς δι' ὅτι ἔπραξαν καί ἐδέχοντο αὐτούς εἰς ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν!

Δεύτερον: Ἡ μετ' ὀλίγον συνελθοῦσα Γ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐξετάσασα τήν διδασκαλίαν τοῦ Νεστορίου καί εὐροῦσα αὐτήν μὴ Ὁρθόδοξον, κατεδίκασεν μὲν αὐτόν, ἐδικαίωσε δέ ὄσους εἶχον παύσει τό μνημόσυνόν του, πρό Συνοδικῆς καταδίκης, ὡς ὀρθῶς ἐνεργήσαντας. Καί ταῦτα, ἐπαναλαμβάνομεν, αἰῶνας πρὶν ὑπάρξει ἐπίσημον

⁸ κατά τόν ΙΕ' Ἱερόν Κανόνα τῆς ΑΒ' Συνόδου.

κανονικόν θέσπισμα, (ὁ 15ος τῆς Πρωτο-
δευτέρας), τό ὁποῖον νά παρέχη ρητῶς δικαίωμα
παύσεως μνημοσύνου "πρό Συνοδικῆς δια-
γνώσεως"⁹.

Συμπεράσματα:

Ἐμεῖς οἱ φτωχοί καί καταφρονημένοι
μετά τῶν ἡρωικῶν Πατέρων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
Ἐσφιγμένου καί τῶν λοιπῶν ζηλωτῶν Πατέρων
τοῦ Ἁγιωνύμου Ὁρους καί τῶν ἀπανταχοῦ
ἀγωνιζομένων καί διωκομένων διά τήν
Ὁρθόδοξον Πίστιν, ἔχοντας διακόψει πᾶσαν
ἐπικοινωνίαν μέ τούς Οἰκουμενιστές καί
Νεοημερολογίτες Ποιμένες ἀποτελοῦμε τό
μικρόν ποιμνιον, ἀποτελοῦμε τήν καθολικήν
Ἐκκλησίαν, καθ' ὅτι καί "ἐν δυσί καί τρισί
Ὁρθοδόξοις ἡ καθολική ἐκκλησία ὀρίζεται" καί
γνωρίζεται, καί "καθολικήν Ἐκκλησίαν τήν
ὀρθήν καί σωτήριον τῆς εἰς Αὐτόν πίστεως
ὁμολογίαν ... ὁ τῶν ὄλων εἶναι ὁ Θεός
ἀπεφήνατο" κατά τόν Ἅγιον Μάξιμον τόν
Ὁμολογητήν, καί μεγάλην ἀντίληψιν τῆς Θείας
Χάριτος λαμβάνουμε, γιατί ἀνιδιοτελῶς καί
κατά ἐλευθέραν συνείδησιν πορευόμαστε κατά
τήν διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς
φιλιτάτης Ὁρθοδοξίας μας.

Ὅσον ἀφορᾶ τόν διωγμόν, τήν
περιφρόνηση, τήν ἀτιμίαν καί τίς θυσίες στίς
ὁποῖες ὑποβαλλόμεθα γνωρίζουμε ὅτι "οὐ
πάντων ἐστίν ὑπέρ τοῦ Χριστοῦ ἀτιμασθῆναι
ἀλλά τῶν ἁγίων καί καθαρῶν. Τῶν δέ καθ' ἡμᾶς
ἐστί εὐγνωμόνως κινεῖσθαι καί ὁμολογεῖν ὅτι
δικαίως ἀτιμαζόμεθα διά τά φαῦλα ἡμῶν ἔργα".

"Ἐάν λάβῃ τις νόημα θλίψαντος αὐτόν ἢ
ζημιώσαντος ἢ λοιδωρήσαντος ἢ ὄνειδίσαντος ἢ
εἰκῆ διασύραντος ἢ πᾶν ὁτιοῦν κακόν ποιή-
σαντος καί πλέκη λογισμούς κατ' αὐτοῦ, ἐπι-
βουλεύει τῇ ἰδίᾳ ψυχῇ ὡς οἱ δαίμονες, ἀρκεῖ γάρ
ἑαυτῷ πρὸς ἐπιβουλήν. Καί τί λέγω πλέκει; Ἐάν
μή μέμνηται αὐτοῦ ὡς εὐεργέτου καί ἱατροῦ,
ἀδικεῖ ἑαυτόν τά μέγιστα. Τί γάρ λέγεις
πάσχειν; Οὔτος καθαίρει. Καί ὀφείλεις μεμνησθαι
αὐτοῦ ὡς ἱατροῦ πεμφθέντος σοι ὑπό τοῦ
Χριστοῦ. Χρεωστεῖς ὑπέρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ
παθεῖν καί ὀφείλεις ἔχειν αὐτόν ὡς εὐεργέτην."¹⁰

Ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος ὡστόσο
γιά τό μεῖζον θέμα τῆς Πίστεως ἐντέλεται:

"Τούς οὖν τολμώντας ἐτέρως φρονεῖν ἢ
διδάσκειν, ἢ κατά τούς ἐναγεῖς αἰρετικούς τάς
ἐκκλησιαστικάς παραδόσεις ἀθετεῖν, καί
καινοτομίαν τινά ἐπινοεῖν, ... ἢ ἐπινοεῖν
σκολιῶς καί πανούργως, πρὸς τό ἀνατρέψαι εἰ
τι τῶν ἐνθέσμων παραδόσεων τῆς καθολικῆς
ἐκκλησίας ... ἐπισκόπους μέν ὄντας ἢ
κληρικούς καθαιρεῖσθαι προστάσσομεν,

μονάζοντας δέ ἢ λαϊκοὺς τῆς κοινωνίας
ἀφορίζεσθαι".

Ὀφείλομε μαζί μέ τούς Πατέρες, χωρίς
αὐτό νά μπορεῖ νά στοιχειοθετήσῃ κατηγορίαν
ἐναντίον μας γιά ἔλλειψη ἀγάπης, καθ' ὅτι τέκνα
ὑπακοῆς ἐσμέν, νά ἀναθεματίσουμε καί πᾶσαν
αἵρεσιν, καί πρωτίστως τόν Οἰκουμενισμόν, **διότι**
"πᾶς ὁ μή λέγων τοῖς αἰρετικοῖς ἀνάθεμα,
ἀνάθεμα ἔστω" κατά τό Συνοδικόν τῆς
Ὁρθοδοξίας μας.

Περί δημιουργίας τῆς ψυχῆς

(Διευκρινιστικά στό τεῦχος

«Άγιοι Κολλυβάδες» Ἰανουρίου 2006.

Πῶς ὁ Θεός δέν εἶναι αἷτιος οὔτε τοῦ θανάτου,
δημιουργῶν τήν ψυχὴν
καί οὔτε αἷτιος τῆς Κολάσεως εἶναι)

Τίμει πάτερ Ἀμβρόσιε!

Χαῖρε ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ πάντοτε.

1^ο. Σκοπός τοῦ κειμένου τοῦ ἀνωτέρω
τεύχους εἶναι:

νά καταδειχθεῖ ὅτι ὁ Θεός διευθύνει
προσωπικά τόν κόσμο, καί κατά τήν γέννηση κάθε
νέου ἀνθρώπου.

Ἐπάρχει διαφωνία σέ αὐτό;

Ὅτι δηλ. ὁ Θεός διευθύνει προσωπικά τόν
κόσμον, δέν εἶναι διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας;

Στό τεῦχος ἐκεῖνο γράφαμε:

"Τότε ὁ Θεός ἐπλασε τό σῶμα τοῦ Ἀδάμ καί
ἀμέσως ἐνεφύσησε καί "ἐγένετο ὁ ἀνθρωπος εἰς
ψυχὴν ζῶσαν"."

Τό ἴδιο γίνεται καί τώρα, μέ τήν διαφορὰ, ὅτι
τώρα ὁ Θεός ἀντί νά λάβῃ χροῦν ἀπό τήν γῆν, λαμβάνει
ἀπό τό σπέρμα τοῦ ἀνδρός καί τό ὠάριο τῆς γυναικός,
καί ἀμέσως ἐμφυσᾷ ψυχὴν."

Μέ τήν διατύπωση αὐτῆ ἐπιχειρεῖται νά
καταδειχθεῖ αὐτό πού τονίζεται καί πιό κάτω:

"Ἡ ψυχὴ, λοιπόν, δημιουργεῖται ἀμέσως ὑπό
τοῦ Θεοῦ καί ἐνώνεται μετά τοῦ ἀνεξαρτήτως πως ἐκ
τῶν γονέων κατά τούς κτιστούς νόμους τῆς φύσεως
προερχομένου σώματος (creationism).

Ἐάν ἡ Θεία Πρόνοια εἶναι πράγματι ἀκτιστή
ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, ἢ ὁποῖα συντηρεῖ καί ζωοποιεῖ, ὄχι
ἔμμεσα μέ τούς κτιστούς νόμους τῆς φύσεως, ἀλλά
ἄμεσα, εἶναι ξεκάθαρο ὅτι ὄχι μόνον ἡ ψυχὴ ἀλλά καί
τό σῶμα ὀφείλονται στήν ἄμεση δημιουργική μέ τούς
γονεῖς συνεργό ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ."¹¹

Καί πιό ἀναλυτικά πιό κάτω γράφαμε:

"Ἐτσι ἀκριβῶς, μετά τήν πτώση, ἢ μεταξύ τοῦ
Θεοῦ καί τοῦ ἀνθρώπου συνεργασία ἐπίσης δέν
ἀποκλείεται. Ἀκριβῶς, μετά τήν παρακοήν Ἀδάμ ἔγνω

⁹ Βλ. "Ὁρθόδοξον Τύπον" 17.03.06.

¹⁰ Ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, Κεφάλαια ἀφέλημα, 3, 1.

¹¹ Γερ. Β', 7.

¹² Ἀνδρούτσου, Δογματική, Ἀθήνα 1907. σελ. 136.

τήν γυναίκα αὐτοῦ καί συλλαβοῦσα ἔτεκε τόν Κάιν καί εἶπεν:

"ἔκτησάμην ἄνθρωπον διά τοῦ Θεοῦ".¹³

Τά ἄνωτέρω ἐξηγοῦνται καί ἀπό τό ἐξαίρετο κείμενο πού παρατίθεται στήν συνέχεια:

"Τό ὅτι ὁ ἄνθρωπος γεννιέται ἔχοντας μέσα του τήν δύναμη τοῦ θανάτου καί τῆς ἀμαρτίας δέν ὀφείλεται στόν Θεόν, ἀλλά στήν ἐνέργεια τοῦ σατανᾶ καί τήν ἀσθένεια τῆς ὄλης κτίσεως καί τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀπό τήν ὁποία δημιουργεῖ ὁ Θεός κάθε νέον ἄνθρωπον.

Ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστο μέρος τῆς φύσεως, ἀδυνατεῖ νά ξεφύγει ἀπό τήν φθορά πού βασιλεύει σ' αὐτήν. Ἡ ὑπαρξή του ἐξαρτᾶται ἀπό τήν φύση μέ τήν ὁποία συνεχῶς ἀνταλλάσσει συστατικά. Πράγματι ὁ ἄνθρωπος εἶναι γῆ. Δέν πλάσθηκε ἀνεξάρτητο ὄν, ἀλλά μέλος καί μέρος τῆς ὄλης κτίσεως καί ἀνθρωπότητος."¹⁴

2ον. Σκοπός τοῦ κειμένου ἐπίσης εἶναι:

νά καταδειχθεῖ ὅτι δέν εἶναι δημιουργός τοῦ θανάτου ὁ Θεός.

"Ὁ Θεός θάνατον οὐκ ἐποίησεν".¹⁵ Ὁ κόσμος, δηλ. εἶναι παρά φύσιν ὄχι ἐκ τῆς φύσεώς του, ἀλλά διότι, ὅπως εἶναι τώρα, εἶναι ἔτσι, γιατί σ' αὐτόν ἐνυπάρχει μία παράσιτος δύναμη. Διότι δέν εἶναι γνώρισμα τοῦ Θεοῦ νά κινεῖ καί νά ὀδηγεῖ τά πράγματα στά παρά φύσιν! Ὁ Θεός εἶναι τελειῶς ἀγαθός πάντοτε καί εἶναι ἀγαθοποιός."¹⁶

3ον. Καί τέλος, σκοπός τοῦ κειμένου εἶναι:

νά ἀποδείξει ὅτι οὔτε τήν κόλαση δημιούργησε ὁ Θεός.

Νομίζω ὅμως ὅτι περισσότερο Σέ πείραξε ὅτι γίνεται ἀρνητική ἀναφορά στόν πατέρα τῆς Δύσεως Αὐγουστῖνο.

Τόν Αὐγουστῖνο τόν μακαρίζει ἡ Ε' καί ἡ Ζ' Οἰκουμένη γιά τήν σθεναρή του ἀντίσταση κατά τοῦ Ἀρειανισμοῦ, τοῦ Μανιχαϊσμοῦ κυρίως καί τοῦ Πελαγιανισμοῦ ἀλλά καί γιά τούς ἀγῶνες του κατά τοῦ Δονατισμοῦ καί τοῦ Ωριγενισμοῦ.

Ἐπίτρεψέ μου ὅμως, τίμιε πάτερ, νά συνταχθῶ μετά τῶν μεγάλων Καπαδοκῶν Πατέρων, τούς ὁποίους φαίνεται ὁ Αὐγουστῖνος νά ἀγνοεῖ, καθότι δέν γνώριζε ἑλληνικά (ἤ γνώριζε ἐλάχιστα) καί νά ἀκολουθήσω τόν μεγάλο Ἅγιο Κασσιανό τόν Ρωμαῖο τόν μαθητή τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, πού ἔλεγε τόν ἀπόλυτο προορισμό τοῦ Αὐγουστίνου καί τήν διδασκαλία του ἀπεκάλει ἱεροσυλείαν, *ingens sacrilegium*.

Τό θέμα, πάτερ μου, εἶναι λυμένο γιά τοῦ Θεολόγους τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἔχει ἀποφανθεῖ ἡ Ε' Οἰκουμένη περί ψυχῆς:

"Ἡ Ἁγία Γραφή πολλαχοῦ διδάσκει, ὅτι ὁ Θεός δίδωσι πνεῦμα, πνοήν τῷ λαῷ, πλάσσων μυστηριωδῶς "πνεῦμα ἀνθρώπου ἐν αὐτῷ, δι' ὃ καί Πατήρ πνευματῶν καλεῖται ὑπό τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Εβρ. Ιβ' 9).

Ἡ δέ Ε' Οἰκουμένη Σύνοδος τήν προῦπαρξιν τῶν ψυχῶν καταδικάσασα, ἐθέσπισεν ὅτι ἡ ψυχὴ συνδημιουργεῖται τῷ πνεύματι. ἐξ ἄκρας συλλήψεως. Ἡ Ἐκκλησία τοῖς θείοις ἐπομένῃ λόγῳ φάσκει τήν ψυχὴν συνδημιουργηθῆναι τῷ σώματι"¹⁷

Καί ὁ μέγας διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας μας Ἅγιος Κύριλος Ἀλεξανδρείας ἐπισφραγίζει: **"Τίκεται μὲν ἀπό σαρκός ἢ σάρξ ὁμολογουμένως, ὁ δέ γε τῶν ὄλων δημιουργός καθ' ὃν οἶδε τε τρόπον καί λόγον ποιεῖται τήν ψύχωσιν"**¹⁸

Μελέτησε, τίμιε πάτερ, μετά προσοχῆς καί ἀπροκατάληπτα τά γραφόμενα καί ἐλπίζω προσευχόμενος νά ἐξέλθεις ὠφελήμενος.

Ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ,

π. Νικόλαος Δημαρᾶς.

¹³ Γεν. 4, 1.

¹⁴ Ρωμαῖδης, Τό προπατορικό ἀμάρτημα, 1957, Β' ἐκδ. 1989, σελ. 161.

¹⁵ Σοφ. Σολ. 1, 13.

¹⁶ καί κατά τόν Ἀθηναγόρα, βλ. Ἀθηναγόρου, Πρεσβεῖα περὶ Χριστιανῶν, 26

¹⁷ ΡΑ 9, 396

¹⁸ Κατά Λεστορίου, βιβλ. 1, βλ. καί Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου Λόγος εἰς τό Ἅγιον Βάπτισμα.